

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5ObdoK/3/2025
Identifikačné číslo spisu:	1121204815
Dátum vydania rozhodnutia:	17.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1121204815.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu JUDr. Viera Kubicová, Záhradnícka 68, Bratislava, správca S 272, správca úpadcu PRS Constructing, s. r. o., Zámocká 3, Bratislava, IČO: 47 364 084, zastúpeného JUDr. Richardom Ružinom, advokátom, Záhradnícka 151, Bratislava, IČO: 52 068 048, za účasti intervenienta na strane žalobcu TOPTRANS EU, a.s., Na Priehon 50, Nitra, IČO: 36 703 923, zastúpeného Váľko & Völný, s.r.o., Porubského 2, Bratislava, IČO: 35 916 192, proti žalovaným 1/ V. B., rod. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. - E. a 2/ Mgr. F. Z., rod. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., obom žalovaným zastúpeným NOMUS s.r.o., so sídlom Havlíčkova 16, Bratislava, IČO: 54 489 750, o neúčinnosť právnych úkonov, vedenom na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. B1-2Cbi/13/2021, o dovolaní žalovanej 1/ a žalovanej 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2CoKR/18/2024-488 zo dňa 28. novembra 2024, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaných 1/ a 2/ o d m i e t a .
- II. Žalobca m á n á r o k proti žalovaným 1/ a 2/ na plnú náhradu trov dovolacieho konania.
- III. Intervenient na strane žalobcu m á n á r o k proti žalovaným 1/ a 2/ na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava III (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. B1-2Cbi/13/2021 - 367 zo dňa 22. januára 2024, v prvom výroku žalobu v celom rozsahu zamietol. V druhom výroku žalobcovi uložil zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ 100%- nú náhradu trov súdneho konania s tým, že o ich výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

2. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou 9. júla 2021 domáhal určenia, že v konkurze na majetok úpadcu vedenom (v tom čase) na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 37K/61/2019, sú voči veriteľom neúčinné v žalobnom petite bližšie konkretizované právne úkony medzi úpadcom ako predávajúcim a žalovanou 1/ a následne medzi žalovanou 1/ ako predávajúcou a žalovanou 2/ ako kupujúcou. Ďalej si uplatnil nárok na zaplatenie finančnej náhrady 200 000 eur so zákonným úrokom z omeškania 5% ročne z totožnej sumy od 4. novembra 2018 do

zaplatenia do všeobecnej podstaty úpadcu, ktorého správcom je žalobca a nárok na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania skutočností podľa § 57 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „ZKR“); nepreukázal ukrátenie uspokojenia pohľadávok veriteľa prvou kúpnu zmluvou a nepreukázaním naplnenia predpokladov odporovateľného právneho úkonu pri prvej kúpnej zmluve nepreukázal dôvodnosť žaloby v zmysle § 62 ods. 2 ZKR voči druhej kúpnej zmluve. Uviedol, že neboli naplnené ani predpoklady podľa § 60 ZKR.

3. Proti rozsudku prvej inštancie podal odvolanie žalobca, ktorý žiadal rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dňa 31. júla 2024 bolo súdu doručené oznámenie o vstupe intervenienta do konania na strane žalobcu (ďalej tiež len „intervenient“). Oznámenie o vstupe intervenienta do konania bolo stranám sporu oznámené súdom prípisom z 5. augusta 2024.

4. Skôr ako odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nadobudlo právoplatnosť, žalobca podaním, doručeným súdu 28. septembra 2024, vzal žalobu v celom rozsahu späť, a preto Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „odvolací súd“) postupom podľa § 370 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „CSP“) vyzval obe žalované na vyjadrenie, či so späťvzatím žaloby súhlasia. Žalovaná 1/ a žalovaná 2/ zhodne vyjadrili svoj nesúhlas, uviedli jeho dôvody a požiadali o meritórne rozhodnutie o odvolaní žalobcu. Odvolací súd dospel k záveru, že dôvody nesúhlasu žalovaných so späťvzatím žaloby nie sú vážne, a preto uznesením č. k. 2CoKR/18/2024-488 zo dňa 28. novembra 2024 rozhodol, že späťvzatie žaloby pripúšťa, rozsudok súdu prvej inštancie zrušuje a konanie zastavuje (§ 370 ods. 1 a 2 CSP). Druhým výrokom žalovaným 1/ a 2/ priznal voči žalobcovi a intervenientovi na strane žalobcu náhradu trov konania v celom rozsahu (§ 369 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP).

5. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podali včas spoločné dovolanie obe žalované (ďalej tiež „dovolateľky“) a dovolaciemu súdu navrhli, aby ho zmenil tak, že sa späťvzatie žaloby nepripúšťa, eventuálne navrhli jeho zrušenie a vrátenie veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolací návrh v oboch variantoch obsahoval aj ich požiadavku na náhradu trov dovolacieho konania.

6. Dovolateľky uviedli, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu považujú za „en block nesprávne a nezákonné“. Prípustnosť dovolania vyvodili z dôvodov podľa § 431 ods. 1 v spojení s § 420 písm. f) CSP a tiež podľa § 432 v spojení s § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

7. Vo vzťahu k dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľky vytkli odvolaciemu súdu procesné pochybenia, pričom uviedli, že „tieto nedostatky vykazujú značnú intenzitu na to, aby dovolací súd mohol spoľahlivo konštatovať, že tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“. Podľa dovolateľiek odvolací súd vec posúdil svojvoľne a ignoroval ich argumentáciu. Aj keď nerozporujú právo žalobcu disponovať žalobou, poukázali na to, že žalobcom namietané skutočnosti už boli predmetom konania a dokazovania na podklade podanej žaloby. Žalobca však zvolil procesný postup, ktorým sa vzdal možnosti podania riadneho a mimoriadneho opravného prostriedku a pokúsil sa „vytvoriť umelý procesný stav umožňujúci iniciovanie nového konania - vylučovacej žaloby podľa § 78 ZKR s totožným predmetom konania“. Žalujúci správca späťvzatím žaloby fakticky dodatočne zhojil vlastné procesné pochybenia a týmto procesným postupom aj zvrátil nepriaznivý výsledok predchádzajúceho konania, čo je možné podľa dovolateľiek považovať za zneužitie práva a šikanózne vedenie sporu. Upozornili, že správca ex post zaradil sporné nehnuteľnosti do konkurznej podstaty so zámerom vytvoriť procesnú situáciu umožňujúcu iniciovať nové konanie s totožným predmetom, čím sa vyhýba účinkom meritórneho rozhodnutia súdu prvej inštancie. Tento postup dovolateľky nepovažujú za riadny výkon procesných práv, ale za snahu o obchádzanie záverov rozhodnutia vo veci samej a dosiahnutie priaznivejšieho výsledku iným konaním.

8. Dovolateľky vytkli odvolaciemu súdu, že v odôvodnení napadnutého uznesenia dôkladne nevyhodnotil, či na žalovanej strane ide o vážne dôvody (nesúhlasu), a to podľa individuálnych okolností prípadu. Zdôraznili, že odvolací súd bol povinný zohľadniť nielen skutkové a právne špecifiká, vrátane

povahy žalobou uplatneného nároku, ale aj možné dôsledky zastavenia konania na hmotnoprávny vzťah medzi stranami sporu a na mieru a závažnosť ohrozenia práva oprávnených záujmov žalovaných. Uviedli, že v kontexte skutkových a právnych okolností sporu je zrejmé, že z dôvodu neúspešnosti správcu v konaní o neúčinnosť právneho úkonu podľa § 57 ZKR, späťvzatie žaloby v nadväznosti na zaradenie sporných nehnuteľností do súpisu majetku (úpadcu) v rámci konkurzu, aj s tzv. spornou poznámkou v prospech žalovanej 2/, je cieľenou snahou žalobcu vynútiť si nové konanie o vylučovacej žalobe podľa § 78 ZKR, s totožným predmetom sporu, za účelom získania priaznivejšieho procesného postavenia v takom spore.

9. Späťvzatie žaloby dovolateľky označili za účelové, slúžiace na obchádzanie účinkov meritórneho rozhodnutia, pričom odvolací súd napadnutým uznesením „pripustil závažné ohrozenie práv a právom chránených záujmov žalovaných“. Odvolací súd postupoval formalisticky, nevynaložil náležitú mieru objektivizácie a vo svetle namietaných skutočností nezohľadnil hypotézu, či by ktokoľvek v právnom postavení žalovaných mohol opodstatnene považovať prezentovaný dôvod nesúhlasu so späťvzatím žaloby za vážny; namietaným postupom fakticky prisúdil záujmu žalovaných na prejednaní a meritórnom rozhodnutí veci len paušálny charakter bez právneho významu. Podľa dovolateľiek je napadnuté uznesenie „v priamom rozpore s ust. § 146 ods. 1 veta prvá CSP“ a so základnými zásadami civilného procesu, ktorými sú princíp ochrany subjektívnych práv, právnej istoty, ako aj zákaz zneužitia práva. Namietaný nesprávny procesný postup odvolacieho súdu znemožnil žalovaným, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Značnú mieru závažnosti tohto porušenia podčiarkuje aj „nedostatočné a preskúmateľné odôvodnenie napadnutého uznesenia vo vzťahu k dôvodom nesúhlasu žalovaných so späťvzatím žaloby v nadväznosti na objektivizáciu individuálnych okolností prípadu“.

10. Podľa dovolateľiek kľúčové odseky 13 až 15 odôvodnenia napadnutého uznesenia obsahujú len právne závery odvolacieho súdu bez explicitného ozrejmeneia hodnotiacej úvahy vo vzťahu k (i) povahe uplatneného nároku, (ii) dôsledkom zastavenia konania na hmotnoprávny vzťah medzi stranami sporu a (iii) miere a závažnosti ohrozenia práv a oprávnených záujmov žalovaných. Keďže tieto aspekty hodnotiacej úvahy v napadnutom uznesení absentujú, považujú dovolateľky závery odvolacieho súdu „s formalistickým poukazom na dispozičné oprávnenie žalobcu za lakonické“. Podľa nich výkon práva vziať žalobu späť nesmie byť zneužitý na úkor procesnej istoty žalovaných. Účelové späťvzatie žaloby môže žalovaným znemožniť efektívnu obranu voči opakovanému alebo následnému sporu o ten istý majetok, čím sa naruša spravodlivosť procesu.

11. Vo vzťahu k dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľky uviedli, že predmetom dovolacieho prieskumu má byť otázka: „1. Či skutočnosť, že späťvzatie žaloby vedúce k zastaveniu konania a absencii meritórneho rozhodnutia, odstraňuje tak prekážku veci rozhodnutej (res iudicata) a umožňuje žalobcovi iniciovať obdobné konanie s totožným predmetom sporu, predstavuje závažný dôvod nesúhlasu podľa § 146 ods. 1 CSP, na ktorý je konajúci súd povinný prihliadať. 2. Ak je odpoveď na prvú otázku kladná, môže byť konanie podľa § 78 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii v určitých prípadoch považované za konanie s totožným predmetom ako spor o neúčinnosť právneho úkonu podľa tohto zákona“ (?).

12. Dovolaťky podotkli, že z právneho hľadiska v súvislosti s aplikáciou postupu „podľa § 146 ods. 1 CSP“ neexistujú pochybnosti o tom, že aj v konaní o určenie neúčinnosti právnych úkonov podľa § 57 a nasl. ZKR, môžu nastať vážne dôvody nesúhlasu žalovaných so späťvzatím žaloby. Nesúhlasili s dôvodmi napadnutého rozhodnutia ako ich odvolací súd vyjadril najmä v ods. 13 napadnutého uznesenia. Podľa dovolateľiek odvolací súd nesprávne vec právne posúdil v otázke „závažnosti dôvodov nesúhlasu žalovaných, tak ako ich predpokladá § 146 ods. 1 CSP“. Ďalej opakovali výhrady už uvedené k dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a načrtli svoj pohľad „na hmotnoprávne postavenie“ žalovanej 2/ v (následnom) spore podľa § 78 ZKR, v súvislosti so zápisom sporného majetku do súpisu majetkovej podstaty úpadcu. Spochybňili správnosť aplikácie čl. 17 CSP v danom prípade a za nesprávny považovali výklad § 146 ods. 1 CSP tým, že odvolací súd obmedzil možnosť uplatnenia závažných dôvodov nesúhlasu so späťvzatím žaloby len na vybrané druhy konaní a zároveň

nesprávne právne posúdil otázku totožnosti konaní podľa § 57 a § 78 ZKR, pričom nezohľadnil ich vecnú, skutkovú a právnu súvislosť.

13. K dovolaniu žalovaných 1/ a 2/ sa žalobca ani intervenient nevyjadrili.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že spoločné dovolanie podali v zákonnej lehote žalované 1/ a 2/ (§ 427 CSP), zastúpené v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, postupom bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP veta pred bodkočiarkou), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru o neprípustnosti dovolania.

15. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

16. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

18. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). To znamená, že môže skúmať dovolacie dôvody len v rozsahu, v akom boli vymedzené, je teda viazaný tým, čo dovolateľ považuje za nesprávne. Právna úprava pripúšťa dva dovolacie dôvody, prvý spočíva v zmätočnosti napadnutého rozhodnutia (§ 431 CSP), druhý v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom (§ 432 CSP).

19. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľky jeho prípustnosť vyvodzujú z dôvodu existencie väd zmätočnosti (§ 431 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 420 CSP) ako aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP).

K prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP

20. Podľa dovolateľiek došlo k naplneniu dôvodov prípustnosti dovolania stanovených v § 420 písm. f) CSP, keďže odvolací súd sa dopustil vady zmätočnosti konania tým, že napriek ich opodstatnenému nesúhlasu so späťvzatím žaloby žalobcom v danom štádiu konania, rozhodol o pripustení späťvzatia, zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie (o zamietnutí žaloby) a konanie zastavil (§ 370 ods. 1, 2 CSP).

21. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany ako dôsledok nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Relevantnými znakmi, charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle tohto ustanovenia, sú zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom.

22. Dovolateľky prípustnosť dovolania vyvodzovali z ust. § 420 písm. f) CSP, nakoľko im v postavení

žalovanej strany odvolací súd mal svojím nesprávnym procesným postupom, ktorého výsledkom bolo zastavenie konania, znemožniť, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Výtikli odvolaciemu súdu, že v odôvodnení napadnutého uznesenia dôkladne nevyhodnotil, či na žalovanej strane ide o vážne dôvody (nesúhlasu), a to podľa individuálnych okolností prípadu. Odvolací súd postupoval formalisticky, nevynaložil náležitú mieru objektivizácie a vo svetle namietaných skutočností nezohľadnil hypotézu, či by ktokoľvek v právnom postavení žalovaných mohol opodstatnene považovať prezentovaný dôvod nesúhlasu so späťvzatím žaloby za vážny; namietaným postupom fakticky prisúdil záujmu žalovaných na prejednaní a meritórnom rozhodnutí veci len paušálny charakter bez právneho významu. Podľa dovolateľiek je napadnuté uznesenie „v priamom rozpore s ust. § 146 ods. 1 veta prvá CSP“ a so základnými zásadami civilného procesu, ktorými sú princíp ochrany subjektívnych práv, právnej istoty, ako aj zákaz zneužitia práva. Značnú mieru závažnosti tohto porušenia podčiarkuje aj „nedostatočné a preskúmateľné odôvodnenie napadnutého uznesenia vo vzťahu k dôvodom nesúhlasu žalovaných so späťvzatím žaloby v nadväznosti na objektivizáciu individuálnych okolností prípadu“.

23. Z uvedeného vyplýva, že dovolateľky svoje výhrady voči procesnému postupu a rozhodnutiu odvolacieho súdu z hľadiska vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP kvalifikujú ako a) námietku nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia a súčasne ako b) námietku nesprávnej interpretácie aplikovanej právnej normy („§ 146 ods. 1 veta prvá CSP“).

24. Dovolací súd k námietke ad a) uvádza, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré má tvoriť predmet vecno-právneho prieskumu v dovolacom konaní, má byť a priori preskúmateľné. To znamená, že má obsahovať dostatok dôvodov a ich vysvetlenie má byť zrozumiteľné, bez vnútorných rozporov, protirečení, má byť tiež koherentné s právnou úpravou, konzistentné vzhľadom na posudzovaný skutkový a právny stav vo veci a v neposlednom rade presvedčivé. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská.

25. Odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu, ktorým podľa § 370 ods. 1 a 2 CSP pripustil späťvzatie žaloby, zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastavil, môže byť stručnejšie. Aj pri stručnejších dôvodoch je však podmienkou pre naplnenie práva na spravodlivý súdny proces zrozumiteľnosť a celková presvedčivosť týchto dôvodov.

26. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

27. V posudzovanom prípade odvolací súd postupoval v súlade s § 370 ods. 2 CSP, keď si po doručení späťvzatia žaloby v priebehu odvolacieho konania vyvolaného odvolaním žalobcu, vyžiadal súhlas žalovaných s pripustením späťvzatia žaloby. Žalované doručili odvolaciemu súdu svoj nesúhlas a uviedli v ňom jeho dôvody. Poukázali na povahu žalobou uplatneného nároku, možné dôsledky zastavenia konania na hmotnoprávny vzťah medzi stranami sporu a na mieru a závažnosť ohrozenia svojich práv a oprávnených záujmov. Uviedli, že v kontexte skutkových a právnych okolností sporu je zrejmé, že z dôvodu neúspešnosti správcu v konaní o neúčinnosť právneho úkonu podľa § 57 ZKR, späťvzatie žaloby v nadväznosti na zaradenie sporných nehnuteľností do súpisu majetku (úpadcu) v rámci konkurzu, aj s tzv. spornou poznámkou v prospech žalovanej 2), je cieľnou snahou žalobcu vynútiť si nové konanie o vylučovacej žalobe podľa § 78 ZKR, s totožným predmetom sporu, za účelom získania priaznivejšieho procesného postavenia v takom spore.

28. Pre náležitosti rozhodnutia v dovolacom konaní je významná forma rozhodnutia. Odvolací súd rozhoduje rozsudkom, ak potvrdzuje rozsudok alebo mení rozsudok; inak rozhoduje uznesením (§ 392 CSP). Dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu má formu uznesenia. Na konanie na dovolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon

neustanovuje inak (§ 378 ods. 1 CSP). Keďže Civilný sporový poriadok nemá osobitnú úpravu náležitostí uznesenia vydaného v odvolacom konaní, platí úprava obsiahnutá v § 234 ods. 2 CSP, podľa ktorej, ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku. Podľa § 236 CSP, v písomnom vyhotovení uznesenia sa uvedie označenie súdu, ktorý ho vydal, označenie strán a ich zástupcov, označenie prejednávaného sporu, výrok, stručné odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia.

29. Pre rozhodnutia (bez klasifikácie ich formy) vydané v odvolacom konaní súčasne platí úprava v § 393 CSP a vo vzťahu k náležitostiam odôvodnenia odsek 2 a 3 tohto ustanovenia. Podľa § 393 ods. 2, 3 CSP, v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 CSP tým nie sú dotknuté. V prípade odôvodnenia uznesenia, ktorým sa konanie končí, vydaného odvolacím súdom výhradne z procesných dôvodov podľa § 370 ods. 1 a 2 CSP, teda nie vo veci samej, však možno z ustanovenia § 393 ods. 2 a 3 CSP vychádzať len primerane, čo vyplýva zo samotnej dikcie tohto zákonného ustanovenia.

30. Taktiež len primerane možno čo do náležitostí odôvodnenia (nemeritórneho) rozhodnutia vydaného v odvolacom konaní, vychádzať z ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

31. Z vyššie uvedeného vyplýva, že aj v prípade uznesenia, ktorým sa konanie končí, vydaného odvolacím súdom podľa § 370 ods. 1 a 2 CSP, musia byť dodržané zákonné kritériá pre riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, t. j. s dostatočne, zrozumiteľne, preskúmateľne a presvedčivo vyjadreným odôvodnením. To, či je v tom ktorom prípade rozhodnutie riadne odôvodnené, záleží od individuálnych okolností danej veci.

32. Dovolací súd vzhľadom na uvedené kritériá a dovolacie námietky posúdil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dostatočne spĺňa predpoklady pre zrozumiteľné a presvedčivé rozhodnutie odvolacieho súdu v zmysle vyššie uvedených zákonných požiadaviek. Súčasne neidentifikoval takú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, ktorá by mala za následok porušenie práva dovolateľiek na spravodlivý proces, ako namietajú v dovolaní v zmysle § 420 písm. f) CSP.

33. Po preskúmaní veci v kontexte zohľadnenia práva na spravodlivý proces dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie napadnutého uznesenia odvolacieho súdu nie je svojvoľné, nepresvedčivé a nepreskúmateľné a spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Odvolací súd v odôvodnení uvádza ako rozhodol súd prvej inštancie, poukázal na odvolanie žalobcu a vysvetlil následný procesný postup v odvolacom konaní súvisiaci s dorúčením späťvzatia žaloby. Osobitne sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (v ods. 10 a nasl.) venoval dôvodom nesúhlasu žalovaných 1/ a 2/ s pripustením späťvzatia žaloby, keď v zmysle ust. § 370 ods. 2 CSP tieto posúdil ako nie vážne, teda také, ktoré by bránili akceptácii práva žalobcu (dominus litis) na disponovanie so žalobou, vrátane jej späťvzatia. Tu odvolací súd akcentoval, že dôvody nesúhlasu „by mali byť tak závažné, že opodstatňujú pokračovanie v spore a meritorne rozhodnutie proti vôli žalobcu“, pričom samotné subjektívne presvedčenie žalovaných o vážnosti uvedeného dôvodu nepostačuje. Nestotožnil sa s názorom žalovaných, že vylučovacia žaloba podľa § 78 ZKR má byť sporom s totožným predmetom ako v danom konaní o určenie neúčinnosti právnych úkonov, keďže nebola splnená podmienka totožnosti strán, ak vo vzťahu k možnej vylučovacej žalobe sporná poznámka týkajúca sa zápisu predmetných nehnuteľností do súpisu majetkovej podstaty úpadcu svedčí len žalovanej 2/ a nie aj žalovanej 1/.

Totožnosť nie je daná ani skutkovými tvrdeniami správcu, keďže na rozdiel od daného sporu, dôvodnosť zápisu spornej poznámky odôvodnil tým, že majetok v čase vyhlásenia konkurzu patrila úpadcovi, „pretože došlo k splneniu rozvázovacej podmienky dohodnutej v kúpnej zmluve, ktorou malo byť vlastnícke právo k majetku prevedené z úpadcu na inú osobu.“

34. Odvolací súd ďalej v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že (konanie o) neúčinnosť právnych úkonov nie je totožné s vylúčením majetku zo súpisu podľa § 78 ZKR, nakoľko podstata aj účel žalôb a dokazovanie pred súdom sú rozdielne. Konštatoval, že povinnosťou správcu je postupovať s odbornou starostlivosťou, zároveň zodpovedá za škodu spôsobenú pri výkone funkcie správcu a dohľad nad správcom vykonáva konkurzný súd (§ 41 ZKR) a teda, že tvrdenia o účelovom postupe správcu neprevyšujú právo žalobcu disponovať žalobou. Ďalej sa vyjadril aj k argumentácii žalovaných opierajúcej sa o závery uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/73/2020 z 27. mája 2021 (uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 6, ročník 2021, pod č. R 76/2021), podľa ktorých „právoplatné rozhodnutie súdu o neúčinnosti právneho úkonu dlžníka vydané v konaní podľa ustanovenia § 57 a nasl. zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, ktorým bola zároveň osobitným výrokom podľa ustanovenia § 63 ods. 1 zákona uložená osobe, voči ktorej sa právo odporovať právnomu úkonu uplatnilo (§ 62 ods. 1), povinnosť vydať do dotknutej konkurznej podstaty veci nadobudnuté od dlžníka na základe neúčinného právneho úkonu, predstavuje prekážku právoplatne rozhodnutej veci pre žalobu o vylúčenie týchto vecí zo súpisu majetku zapísaných správcom do tohto súpisu podľa ustanovenia § 80 ods. 1 zákona podanej osobou, ktorej bola uložená povinnosť vydať veci nadobudnuté neúčinným právnym úkonom do príslušnej konkurznej podstaty (resp. jej právnym nástupcom).“ Odvolací súd zdôraznil, že v uvedenom judikovanom prípade bola osobitným výrokom podľa § 63 ods. 1 ZKR uložená povinnosť osobe, voči ktorej sa právo odporovať právnomu úkonu uplatnilo, vydať do dotknutej konkurznej podstaty veci nadobudnuté od dlžníka na základe neúčinného právneho úkonu, a teda v tejto súvislosti bol prijatý záver o prekážke právoplatne rozhodnutej veci pre excindačnú žalobu. Na rozdiel od uvedeného prípadu, však v danej veci nedošlo rozhodnutím súdu k uloženiu takej povinnosti, pričom predmetom daného sporu nie sú totožné skutkové tvrdenia totožných strán sporu. Preto podľa odvolacieho súdu v danom prípade z uvedeného rozhodnutia (R 76/2021) vychádzať nemožno, pričom nie je možné uprednostniť záujem žalovaných na pokračovaní konania pred právom žalobcu na dispozíciu so žalobou. Uzavrel, že v danom prípade sú splnené zákonné podmienky pre pripustenie späťvzatia žaloby.

35. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že odvolací súd sa dôvodmi nesúhlasu žalovaných so späťvzatím žaloby riadne zaoberal, čo dostatočne, zreteľne a preskúmateľne vyjadril v odôvodnení napadnutého uznesenia, ktoré tak zodpovedá zákonným kritériám stanoveným CSP pre odôvodňovanie rozhodnutí odvolacím súdom, tu aj s prihliadnutím na špecifiká odvolacieho rozhodnutia podľa § 370 ods. 1 a 2 CSP. Dovolací súd preto nezistil v procesnom postupe odvolacieho súdu vadu zmätočnosti namietanú dovolateľkami v zmysle § 420 písm. f) CSP.

36. Na vyššie uvedený záver nemá žiadny relevantný vplyv určitá (v dovolaní vytýkaná) nedôslednosť pri vyjadrení dôvodov napadnutého rozhodnutia v ods. 13, keďže z kontextu celého rozhodnutia, najmä v spojení s obsahom ods. 11 je zrejmé, že odvolací súd v teoretickej rovine vysvetľoval, čo možno vo všeobecnosti považovať za vážne dôvody nesúhlasu a len ako príklad uvádzal „závažné etické a morálne, ekonomické ako aj iné motívy, ktorých dôvodnosť posudzuje súd ako napríklad v konaniach o ochranu osobnosti, kde žalovaný môže mať záujem na tom, aby sa vec meritorne prejedнала a rozhodla sa, že on do osobnostných práv žalobcu nezasiahol, podobne v sporoch z nekalej súťaže môže mať žalovaný ekonomický, či etický záujem na tom, aby sa konanie meritorne skončilo a aby súd prípadne rozhodol, že do práva oprávnených záujmov žalobcu žalovaný nezasiahol.“ [Dovolací súd tu identifikoval a poznamenáva, že ide o citáciu z odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 21Co/229/2013, odkazujúceho na Komentár k Občianskemu súdnemu poriadku: Števček/Ficová, Komentár, C. H. Beck, 2009, str. 249, zahrnutého do Veľkého komentára k CSP - Števček, M. Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok: 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1408]. V namietanej časti odseku 13 odôvodnenia potom odvolací súd poukazoval na takýto typ súdnych konaní a contrario, podporujúc svoj záver, že v

danom prípade na strane žalovaných nedošlo k naplneniu predpokladov vážnych dôvodov ich nesúhlasu s pripustením späťvzatia žaloby.

37. Dovolací súd dodáva, že z napadnutého rozhodnutia vyplýva aj záver odvolacieho súdu, podľa ktorého ani snaha žalovaných 1/ a 2/ dosiahnuť pokračovanie a úspešné skončenie odvolacieho konania nemôže prevážiť nad právom žalobcu disponovať so žalobou. Zároveň nemôže žalobcovi ako správcovi konkurznej podstaty zabrániť zvoliť si spôsob procesnej ochrany práv veriteľov, ktorý považuje za účelný. V posudzovanej veci to zahŕňa aj späťvzatie žaloby o neúčinnosť právnych úkonov a súčasný postup správcu smerujúci k možnému budúcemu súdnemu konaniu o vylúčenie dotknutých nehnuteľností, ktoré nadobudla žalovaná 2/ a ktoré správca dodatočne zapísal do majetkovej podstaty úpadcu.

38. Dovolací súd k námietke ad b) nesprávnej interpretácie aplikovanej právnej normy („§ 146 ods. 1 veta prvá CSP“) uvádza, že samotné právne posúdenie dôvodov nesúhlasu žalovaných s pripustením späťvzatia žaloby a závery z neho plynúce v zmysle § 370 ods. 1 a 2 CSP predstavujú interpretáciu aplikovanej procesnej úpravy v okolnostiach danej veci, pričom judikatúrou najvyššieho je dlhodobo ustálené, že právne posúdenie veci nespadá pod vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej procesnej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa strane sporu neznemožňuje právnym posúdením, a ani prípadné nesprávne právne posúdenie veci však vadu zmätočnosti nezakladá (R 54/2012, R 24/2017). Tu dovolací súd len poznamenáva, že ustanovenie § 146 ods. 1 veta prvá CSP, na ktoré dovolateľky výslovne v dovolaní opakovane poukazovali, odvolací súd vôbec neaplikoval, keďže sa týka štádia konania pred súdom prvej inštancie, a nie ako v posudzovanom prípade späťvzatia žaloby v konaní o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, o ktorom odvolací súd ešte nerozhodol, ktoré spadá pod osobitné ustanovenie § 370 CSP.

39. Podstatné teda z hľadiska námietok dovolateľiek v zmysle § 420 písm. f) CSP bolo to, že odvolací súd na ich nesúhlas so späťvzatím žaloby pri rozhodovaní podľa § 370 ods. 1 a 2 CSP prihliadal, náležite sa zaoberal dôvodmi tohto nesúhlasu, čo v napadnutom uznesení riadne odôvodnil. Preto záver o tom, že tieto dôvody nesúhlasu s pripustením späťvzatia žaloby nepovažuje za vážne, nie je možné považovať za svojvoľný procesný postup súdu, a to v miere predstavujúcej porušenie práva žalovaných 1/ a 2/ na spravodlivý súdny proces.

40. Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru o neprípustnosti dôvodov dovolania vyvodzovaných z § 420 písm. f) CSP, a preto v tejto časti konštatoval splnenie podmienok pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) CSP.

K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP

41. Dovolateľky taktiež vyvodzovali prípustnosť dovolania z dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP vo väzbe na § 432 ods. 1 a 2 CSP, t. j. z dôvodu existencie vady nesprávneho právneho posúdenia, ktorého sa mal odvolací súd dopustiť tým, že dôvody, pre ktoré dovolateľky nesúhlasili s pripustením späťvzatia žaloby, nepovažoval za vážne. Podľa dovolateľiek by mala byť predmetom dovolacieho prieskumu otázka, „1. Či skutočnosť, že späťvzatie žaloby vedúce k zastaveniu konania a absencii meritórneho rozhodnutia, odstraňuje tak prekážku veci rozhodnutej (res iudicata) a umožňujúce žalobcovi iniciovať obdobné konanie s totožným predmetom sporu, predstavuje závažný dôvod nesúhlasu podľa § 146 ods. 1 CSP, na ktorý je konajúci súd povinný prihliadať. 2. Ak je odpoveď na prvú otázku kladná, môže byť konanie podľa § 78 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii v určitých prípadoch považované za konanie s totožným predmetom ako spor o neúčinnosť právneho úkonu podľa tohto zákona.“

42. Odhliadnuc od zmätočného poukazovania dovolateľiek na úpravu v § 146 ods. 1 CSP, ktoré na daný prípad späťvzatia žaloby vôbec nedopadá, ako dovolací súd už osvetlil vyššie, v danom prípade je prípustnosť dovolania vylúčená a priori z dôvodu, že predmetom dovolania nie je také rozhodnutie odvolacieho súdu ako stanovuje § 421 ods. 1 CSP. Podľa tohto zákonného ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej

inštancie. Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté podľa § 370 ods. 1 a 2 CSP o pripustení späťvzatia žaloba, o zrušení prvoinštančného rozhodnutia a o zastavení konania, pod uvedené kritériá ust. § 421 ods. 1 CSP nespadá. Argumentácia dovolateľiek (v texte dovolania odkazom v bode 2 pod čiarou), podľa ktorej „možno mať za to, že rozhodnutím odvolacieho súdu sa zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, keďže viedlo k inému výsledku konania“, je založená na mylnej interpretácii ust. § 421 ods. 1 CSP. Dovolaťky pritom túto svoju argumentáciu ani nijako právne nerozvinuli a nepodložili.

43. Dovolačí súd uvádza, že k prípustnosti opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku existuje už ustálená judikatúra tak najvyššieho súdu ako aj ústavného súdu, ktorý napríklad v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018 okrem iného vyslovil, že: „Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jehovecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí prvostupňového súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 CSP) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 CSP, avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 CSP z prieskumu dovolacím súdom vylúčené.“ (pozn.- text zvýraznil dovolací súd).

44. Z vyššie uvedeného bez ďalšieho vyplýva, že dovolateľky vo zvyšnej časti podali dovolanie proti takému (nemeritórnemu) rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí, pričom dovolanie proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým nedošlo k potvrdeniu ani zmene rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je v zmysle § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 1 a 2 CSP prípustné. Preto dovolací súd aj o tejto časti dovolania rozhodol tak, že ho odmietol (§ 447 písm. c/ CSP) bez toho, aby sa zaoberal námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci.

45. Podľa § 447 písm. c) CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

46. Podľa § 447 písm. f) CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

47. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z úpravy prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP, a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

48. Keďže v danom prípade dovolací súd nezistil splnenie podmienok prípustnosti dovolania podaného z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolanie ako celok odmietol podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

49. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP; § 453 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania na strane žalobcu a intervenienta rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

50. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.